

nogle grænser. Jeg mener stadig, at jeg har ret, men ikke »rat«, og jeg er ikke tilhænger af »prassen«. Jeg har tidligere arbejdet i pressen.

Så vil jeg svare fru Elsebeth Gerner Nielsen, der efterlyste dokumentation for, at de unge formulerer sig dårligt. Hvis man færdes blandt unge og ser de stile, der bliver skrevet i skolerne, hvis man ser på breve og følger med i, hvad der bliver skrevet her i dette hus, må jeg nok sige, at der er massevis af dokumentation for, at der er et utrolig stort behov for en ekstra indsats med hensyn til at opøve den skriftlige formulering af det danske sprog. Mundtligt går det godt hos de unge, men skriftligt er det en katastrofe.

Margrete Auken (SF):

Efter dette ordskifte beklager jeg selvfølgelig, at jeg ikke snakker ordentligt københavnsk mere, for man bør jo ikke løbe fra sin oprindelse. Jeg synes, det er underligt, at nogle ikke vil stå ved, hvor de kommer fra. Vi skulle da gerne genoplive dialekterne, det bliver sproget kun morsommere af, selv om det bliver svært at gengive udtalen i de grønne bøger med en lydskrift, som er anerkendt af Dansk Sprognævn.

Jeg synes, det er ret skægt at tænke på, at det område ikke har været lovreguleret i så lang tid. Det er faktisk lidt underholdende. Men jeg tror, at en af grundene til, at det har kunnet lade sig gøre, selvfølgelig er, at vi ikke kan skalte og valte med sproget, som det passer os. Hvis vi skal kritisere et eller andet eller vil lave noget om, er vi nødt til at bruge sprogets grundregler. Vi kan simpelt hen ikke kommunikere, hvis vi ikke på forhånd bøjer os for sprogets regler.

Sproget kunne man holde en stor, lyrisk tale om, for det er simpelt hen noget af det mærkeligste i vores kultur overhovedet. Jeg ved ikke, om Folketinget har læst Ebbe Reichs roman »En Engels Vinger«, hvor han bruger den vidunderlige formulering, at modersmålet er så vanskeligt, at man skal være pattebarndyr for at lære det. Vi kan jo se med forundring, at før et barn kan kontrollere sine ringmuskler, kan det meste sprogets mest udviklede opbygninger og bøjer sig for dem. Og her kan Dansk Sprognævn hverken gøre fra eller til, det er sproget, der bestemmer, det er ikke os.

Men samtidig sker der jo nogle ting indimellem, og jeg vil godt give en lille opgave, man kan tage med hjem til julens fornøjeligheder, hvis man trænger til et slagsmål generationer imellem. Prøv at spørge unge mennesker, hvad klokken er, når den er godt 11, så skal I bare

høre. Alle bliver meget vrede, og især bliver vores generation meget vred, for vi er jo sikre på, at godt 11 betyder, at den er lidt over 11. Men alle unge er sikre på, at det betyder, den er lidt i 11. Man er ikke klar over det, hvis man ikke har prøvet det, men prøv det, for det er morsomt. Jeg ved ikke, hvordan Dansk Sprognævn vil håndtere den sag, hvordan vi skal finde ud af, hvad klokken er, når den er godt 11. Det er der altså en generationsstrid om, og som sagt: De, der ikke har prøvet det, skal prøve det. Det er skægt.

Det er sådan nogle ting, hvor vi bliver nødt til på et eller andet tidspunkt at finde ud af at få nogle regler, så vi kan forstå hinanden. Ellers kan vi komme til at køre helt skævt af aftaler med unge mennesker, hvis vi kommer meget senere end dem.

Så vil jeg også sige en anden ting om en regel, som jeg spekulerer på, om Dansk Sprognævn vil begynde at pille ved. Jeg har stået her og gjort mig nogenlunde umage, og jeg kan også bruge ordene de og dem korrekt. Men ordet korrekt bør kun bruges i denne sammenhæng, det kan ikke bare uden videre oversættes som »det er sandt«. Jeg kan huske, at jeg engang hørte en konservativ ordfører sige, at det var korrekt, at de unge mennesker havde slået politiet, og så måtte man jo anholde det udtryk, for det var minsandten ikke korrekt. Det var muligvis rigtigt, at de havde gjort det, men det var ikke korrekt af dem at gøre det.

Derimod kan vi tale om at bruge sproget korrekt, og her synes jeg altså, det en gang imellem er lidt udmattende, at man ikke kan bruge de og dem korrekt. Jeg hørte i går i vores samråd – jeg vil ikke afsløre, hvem der sagde det – at der var en, der brugte udtrykket, at hvis nogen skulle vælges til Filmrådet, skulle de vælges mellem de, der sådan og sådan, og det hedder altså mellem dem, der sådan og sådan. Jeg ved ikke, om det er noget, man kan lave om på, men det vil jeg egentlig gerne spørge om på et tidspunkt. Kan vi på et eller andet tidspunkt sige, at nu ophæver vi dativformen i sproget? Jeg ved det ikke.

Derimod er det klart, at vi får nogle problemer med stavning. Vi skal jo på en eller anden måde blive enige om, hvordan det og det ord skal staves, og det har været dybt ureguleret. Hvis man læser gamle tekster – hvad jeg tit skal – er det morsomt at se, at der er nogle, der har haft sjov med at prøve, hvor mange bogstaver man kan putte ind i et ord, hvor mange u'er og